

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie XII./2019
Senát III

Uznesenie:

spisová značka	III. ÚS 67/2019
populárny názov	Podmienky vydania opravného uznesenia
sudca spravodajca	Mojmír Mamojka
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	29.10.2019
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Za zrejmu nesprávnosť v zmysle § 164 Občianskeho súdneho poriadku (teraz. § 224 CSP, pozn.) treba považovať rozpor medzi obsahom verejnomocenskej autoritatívnej vôle, ktorú súd svojím rozhodnutím v okamihu jeho vyhlásenia (vydania) prejavil chcel a ktorej obsah je z dôvodov rozhodnutia bezpečne poznateľný, a obsahom samotného rozhodnutia ako prejavom tejto verejnomocenskej (autoritatívnej) vôle. Musí ísť o chybu súdu, nie účastníkov konania a súd preto nemôže postupom podľa § 164 Občianskeho súdneho poriadku odstraňovať nedostatky podaní účastníkov, ktoré zapríčinili nesprávnosť rozsudku.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka podala na okresný súd žalobu o zaplatenie peňažnej sumy proti žalovanej z titulu nezaplatenia odmeny za poskytovanie služieb. Okresný súd vydal platobný rozkaz, v ktorom žalovaná nebola označená IČO-m ani iným rovnocenným identifikačným znakom, napríklad dátumom narodenia alebo rodným číslom. Sťažovateľka preto požiadala okresný súd, aby vydal opravné uznesenie v zmysle § 224 Civilného sporového poriadku, pretože povinnosťou okresného súdu bolo v platobnom rozkaze uviesť presné označenie strán. V zmysle § 133 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) za presné označenie strán sa považuje ich označenie menom, priezviskom, adresou trvalého pobytu alebo pobytu, dátumom narodenia alebo iným identifikačným znakom. Okresný súd návrh sťažovateľky zamietol uznesením (ďalej len „uznesenie okresného súdu“), ktoré odôvodnil tým, že v čase vydania platobného rozkazu žalovaná už nebola vedená ako podnikateľský subjekt, a preto pri označení žalovanej údaj o identifikačnom čísle vynechal. Proti uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie. Krajský súd uznesením (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) potvrdil uznesenie okresného súdu.
z odôvodnenia	Sťažovateľka namietala, že krajský súd, ako aj okresný súd postupovali v súdnom konaní nesprávne, pokiaľ v označení žalovanej nedoplnili údaj o jej identifikačnom čísle v zmysle podanej žaloby aj napriek tomu, že ukončila

podnikateľskú činnosť. Uvedený údaj totiž nezameniteľným spôsobom identifikuje žalovanú a bez uvedenia identifikačného čísla, resp. dátumu narodenia žalovanej, je predmetný platobný rozkaz nevykonateľný. Uznesenie krajského súdu považuje sťažovateľka za arbitrárne, pretože nevysvetľuje, prečo nepovažuje doplnenie identifikátora žalovanej za inú zrejmu nesprávnosť.

K porušeniu práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru uznesením okresného súdu

Proti namietaným pochybeniam v rozhodovaní okresného súdu sa sťažovateľka mohla brániť podaním sťažnosti (čo aj využila), o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľky vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol pre nedostatok svojej právomoci podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

K porušeniu práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru uznesením krajského súdu

V súvislosti s námietkou sťažovateľky ústavný súd poukazuje na právne závery uvedené v náleze sp. zn. II. ÚS 576/2013, v ktorom uviedol, že výrazom snahy o vyváženie práva na rozhodovanie podľa relevantnej právnej normy na jednej strane a práva na právnu istotu založenú síce (objektívne) nesprávne prejavovým, ale predsa právoplatným súdnym rozhodnutím, je okrem iného aj ustanovenie § 164 Občianskeho súdneho poriadku (teraz § 224 CSP, pozn.). Toto ustanovenie umožňuje súdu, ktorý rozhodnutie vydal, opraviť v ňom aj bez návrhu „chyby v písaní, počítaní a iné zrejme nesprávnosti“. Kým pojmy „chyby v písaní“, resp. „chyby v počítaní“ sú pomerne jednoznačné, je pojem „iná zrejma nesprávnosť“ relatívne neurčitým pojmom. Už vzhľadom na systematickú úpravu nápravy inej zrejmej nesprávnosti spolu s chybami v písaní a počítaní je zrejme, že na jednej strane môže ísť len o také chyby, ktoré sú podobného druhu ako chyba v písaní alebo počítaní, na druhej strane musí ísť svojím obsahom o iné než písárske alebo počtárske chyby, ak k ich vzniku došlo okamžitým zlyhaním mechanickej alebo duševnej činnosti osoby, ktorá sa zúčastnila vyhlásení alebo vyhotovení rozhodnutia (porov. Rc 37/1969). Za zrejmu nesprávnosť v zmysle § 164 Občianskeho súdneho poriadku tak treba považovať rozpor medzi obsahom verejnomočenskej autoritatívnej vôle, ktorú súd svojím rozhodnutím v okamihu jeho vyhlásenia (vydania) prejavil chcel a ktorej obsah je z dôvodov rozhodnutia bezpečne poznateľný, a obsahom samotného rozhodnutia ako prejavom tejto verejnomočenskej (autoritatívnej) vôle. Musí ísť o chybu súdu, nie účastníkov konania (súd preto nemôže postupom podľa § 164 Občianskeho súdneho poriadku odstraňovať nedostatky podaní účastníkov, ktoré zapríčinili nesprávnosť rozsudku; porov. aj 3 MCdo 21/2008).

K námietkam sťažovateľky je potrebné tiež uviesť, že sťažovateľka prejedikuje rozhodnutie exekučného súdu, keď automaticky predpokladá, že jej prípadný návrh na vykonanie exekúcie bude exekučným súdom v exekučnom konaní odmietnutý z dôvodu nedostatku označenia žalovanej. Uvedená námietka sťažovateľky je v súčasnosti v hypotetickej rovine, keďže z argumentácie sťažovateľky ani z predložených listinných dôkazov nevyplýva, že sťažovateľka už pristúpila k podaniu návrhu na vykonanie exekúcie. K námietke sťažovateľky o pochybení krajského súdu v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, keď krajský súd uviedol, že sťažovateľka mohla svoje námietky uvedené v návrhu na opravu záhlavia platobného rozkazu uplatniť v odpore proti platobnému rozkazu, ústavný súd konštatuje, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového

	<p>stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňovateľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).</p> <p>K tomuto ústavný súd ďalej poukazuje na svoju judikatúru (napr. III. ÚS 228/06, III. ÚS 99/08, I. ÚS 53/2010, I. ÚS 216/2010), v zmysle ktorej v prípade, ak je namietané rozhodnutie všeobecného súdu správne (z hľadiska jeho výroku), potom vada nedostatku dôvodov rozhodnutia sama osebe (a pri inak správnom rozhodnutí) nemusí disponovať potrebnou ústavnoprávnou intenzitou smerujúcou k porušeniu označených práv. V danom prípade chybné konštatovanie krajského súdu o možnosti sťažovateľky v postavení žalobkyne podať odpor proti platobnému rozkazu nemalo žiadny vplyv na správnosť ostatných záverov uvedených v napadnutom uznesení.</p> <p>Na základe už uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažovateľkou uvádzané tvrdenia nijako nesignalizujú také pochybenia krajského súdu, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľky po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.</p> <p>V súvislosti so sťažovateľkou namietaným porušením bližšie nešpecifikovaného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd uvádza, že v texte sťažnosti sťažovateľka neuviedla žiadnu sťažnostnú argumentáciu, ktorá by svedčila o tom, akým spôsobom/konaním malo dôjsť k porušeniu označeného práva sťažovateľky, resp. ktoré z práv uvedených v tomto ustanovení ústavy malo byť porušené. Keďže v tomto smere sťažovateľka svoju sťažnosť neodôvodnila a ústavný súd nezistil existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi označeným základným právom a namietaným uznesením krajského súdu, s ohľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.</p> <p>Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ústavný súd uvádza, že keďže ústavný súd nepovažuje skutkové a právne závery okresného súdu za arbitrárne ani za zjavne neodôvodnené, skutočnosti, ktoré sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla, nesignalizujú, že by bolo možné po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie prijať záver o porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu, a preto aj v tejto časti odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol:</u></p> <p>Ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmieta.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov</p>	<p>rozhodnutie Rc 37/1969 rozhodnutie NS SR sp. zn. 3 MCdo 21/2008</p>

súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
klúčové slová	účastník konania-označenie práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu rozhodnutie-procesnej povahy rozhodnutie-náležitosti

spisová značka	III. ÚS 93/2019
populárny názov	Vecná legitímácia v dedičských sporoch
sudca spravodajca	Mojmír Mamojka
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	05.11.2019
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	V spore o určenie predmetu dedičstva sú dedičia v čase smrti poručiteľa oprávnení voči iným osobám spoločne a nerozdielne, majú teda postavenie tzv. nerozlučných spoločníkov. Účastníkmi konania musia byť všetci do úvahy prichádzajúci dedičia, pretože rozhodnutie v danej veci sa vzťahuje na každého z nich.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka sa ako žalobkyňa spolu s ostatnými žalobcami domáhala určenia, že sporné nehnuteľnosti patria do dedičstva po jej právnych predchodcoch. Okresný súd Brezno rozsudkom návrh žalobcov v celosti zamietol, a to výlučne s poukázaním na nedostatok aktívnej vecnej legitímácie z dôvodu nevyčerpania okruhu účastníkov. Na základe odvolania podaného sťažovateľkou bol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“). Na základe dovolania podaného sťažovateľkou najvyšší súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd následne opätovne potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Sťažovateľka preto podala proti predmetnému rozhodnutiu krajského súdu dovolanie, v ktorom namietala nedostatočné vysporiadanie sa s otázkou tzv. núteného procesného spoločenstva, ktorú považovala za otázku zásadného právneho významu. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie podané sťažovateľkou odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.
z odôvodnenia	Sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia označených práv uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľky (a ostatných žalobcov) proti rozsudku krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba sťažovateľky a ostatných žalobcov zamietnutá z dôvodu nedostatku vecnej legitímácie s odôvodnením, že v spore o určenie predmetu dedičstva sú dedičia v čase smrti poručiteľa oprávnení voči iným osobám spoločne a nerozdielne, majú teda postavenie tzv. nerozlučných spoločníkov. K porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru uznesením NS SR Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu, ako aj v podanom dovolaní vo vzťahu k rozsudku krajského súdu predovšetkým namietala nesprávne právne posúdenie veci v otázke vecnej legitímácie. V podanom dovolaní teda sťažovateľka uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP, poukazujúc okrem iného na skutočnosť, že najvyšší súd sa v doterajšej rozhodovacej praxi nevyrovnal s nastolenou právnou otázkou, a tiež poukazujúc na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, ktorý zaujal v obdobnej veci opačný právny názor. Ústavný súd v súvislosti s polemikou sťažovateľky s právnym názorom najvyššieho súdu, podľa ktorého v konaní o určenie predmetu dedičstva musia byť účastníkmi všetci do úvahy prichádzajúci dedičia, pretože rozhodnutie v

	<p>danej veci sa vzťahuje na každého z nich, konštatuje, že tento právny názor najvyššieho súdu je v plnom súlade s ustálenou rozhodovacou praxou všeobecných súdov, na ktorú v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dovolací súd aj poukázal. Argumentácia najvyššieho súdu je z hľadiska ústavných limitov dostačujúca, výstižná a presvedčivá. Uznesenie najvyššieho súdu preto nemožno považovať za arbitrárne či zjavne neodôvodnené. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho názor svojím vlastným.</p> <p>Ústavný súd tiež poukazuje na svoje predchádzajúce rozhodnutie, a to uznesenie sp. zn. II. ÚS 260/2011, v ktorom sa už zaoberal sťažovateľkou nastolenou problematikou a v ktorom konštatoval, že „sťažovateľke nič nebráni podať novú žalobu o určenie, že sporné nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiťovi, a to tak, že účastníkmi konania budú všetci do úvahy prichádzajúci dedičia po poručiťovi. V závislosti od toho, či ten-ktorý dedič má rovnaký alebo odlišný názor vo veci samej, ako má sťažovateľka, môže sa stať žalobcom alebo žalovaným. V každom prípade však musí byť účastníkom konania, keďže rozsudok musí byť záväzný pre všetkých dedičov.“</p> <p>Ústavný súd v posudzovanom prípade nemá dôvod meniť svoj už vyslovený právny názor, a preto v podrobnostiach odkazuje na už citované svoje skoršie rozhodnutie, v dôsledku čoho pristúpil k odmietnutiu tejto sťažnosti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.</p> <p>Pokiaľ sťažovateľka poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, v ktorom tento súd prezentoval opačný právny názor, teda že ktorýkoľvek z potencionálnych dedičov je oprávnený podať žalobu o určenie, či vec patrí do dedičstva po poručiťovi, v tomto smere ústavný súd dodáva, že uvedenou judikatúrou nie sú všeobecné súdy a ani ústavný súd viazané, zdôrazňujúc najmä tú okolnosť, že na nastolenú právnu otázku existujú viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorého zákonnou povinnosťou je zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov na území Slovenskej republiky.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol:</u></p> <p>Ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmieta ako zjavne neopodstatnenú.</p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESĽP a iných súdov	rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 260/2011
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
kľúčové slová	legitimácia-vecná dedenie, dedičstvo práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu

spisová značka	III. ÚS 106/2019
populárny názov	Predmet opravného uznesenia
sudca spravodajca	Mojmír Mamojka
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	12.11.2019
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Postupom podľa § 224 CSP možno opraviť ktorúkoľvek časť rozhodnutia

	<p>kedykoľvek, teda aj po právoplatnosti rozsudku. Účelom zakotvenia daného ustanovenia bolo napravenie pochybení, ktorých sa dopustil súd pri písomnom vyhotovení rozhodnutia. Obmedzením vo vyhotovení novej opravy je skutočnosť, že súd takýmto spôsobom nemôže opraviť vecnú vadu žaloby ani taký nedostatok podania sporovej strany, ktorý spôsobuje nesprávnosť samotnej podstaty rozsudku. Keďže v danom spore nebola pochybnosť, kto je pasívne legitimovaný, nemožno daný nedostatok považovať za natoľko závažný, že by spôsobil nesprávnosť celého rozsudku.</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>V konaní vedenom na okresnom súde sa žalobkyňa domáhala voči sťažovateľovi vyslovenia neplatného skončenia pracovného pomeru, pričom v žalobe uviedla správny názov zamestnávateľa, avšak tento označila nesprávnym identifikačným číslom (ďalej len „IČO“) patriacim občianskemu združeniu, s ktorým sťažovateľ, ako aj žalovaná spolupracovali. Okresný súd vo veci rozhodol tak, že vyslovil neplatnosť skončenia pracovného pomeru. Okresný súd však v rozsudku neopravil IČO a označil žalovaného presne podľa žaloby. Rozsudok okresného súdu bol potvrdený rozsudkom krajského súdu s tým, že krajský súd v záhlaví svojho rozhodnutia zmenil názov žalovaného podľa uvedeného IČO patriaceho danému subjektu. Predmetný rozsudok bol doručený do elektronickej schránky právneho zástupcu sťažovateľa, ktorý ho však vrátil súdu s tým, že daný subjekt nikdy nezastupoval. Krajský súd preto opravným uznesením opravil svoje rozhodnutie a v záhlaví uviedol názov žalovaného správne. Sťažovateľ následne napadol opravné uznesenie dovolaním, ktoré bolo odmietnuté uznesením najvyššieho súdu mája ako procesne neprípustné.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>K porušeniu práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru rozsudkom okresného súdu</p> <p>Pre rozhodnutie ústavného súdu v danej časti je podstatné, že napadnutý rozsudok okresného súdu bol podrobený zákonnému prieskumu zo strany senátu krajského súdu, teda bol v danom prípade dodržaný princíp subsidiarity, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Uvedená skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou prezentovaného porušenia označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom okresného súdu, a preto bolo potrebné ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.</p> <p>K porušeniu práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru rozsudkom krajského súdu a opravným uznesením krajského súdu</p> <p>Ústavný súd nebol oprávnený podrobiť ústavnému prieskumu samotný obsah rozsudku krajského súdu, keďže sťažovateľ ho vo svojej ústavnej sťažnosti nespochybnil. Spochybnil však tú skutočnosť, že krajský súd v záhlaví rozhodnutia označil nesprávny subjekt podľa identifikačného čísla označeného v záhlaví rozsudku okresného súdu. Túto chybu (nesprávne IČO v rozhodnutí okresného súdu) však sťažovateľ postrehol až pri doručení napadnutého rozsudku krajského súdu, na ktorú krajský súd upozornil. Krajský súd preto vydal opravné uznesenie, ktorým danú nesprávnosť opravil. Ústavný súd preto obmedzil ústavný prieskum na skutočnosti týkajúce sa sťažnostných námietok, t. j. obmedzil ho na preskúmanie postupu krajského súdu v súvislosti s vydaním opravného uznesenia vrátane jeho samotného obsahu.</p> <p>Po preskúmaní napadnutých rozhodnutí ústavný súd konštatuje, že krajský súd nevydal opravné uznesenie svojvoľne, ale odkazujúc na § 224 CSP, podľa ktorého súd kedykoľvek, aj bez návrhu opraví v rozsudku chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zjavné nesprávnosti. O oprave súd vydá opravné uznesenie, ktoré doručí subjektom konania.</p> <p>Ústavný súd konštatuje, že s argumentom sťažovateľa, že nesprávnym označením žalovaného vznikli pochybnosti o jeho pasívnej legitimácii, nemožno</p>

	<p>súhlasíť. Od počiatku predmetného súdneho konania neboli žiadne pochybnosti o tom, kto bol v konaní žalovaným. Je jednoznačné, že žalobkyňa vo svojej žalobe uviedla okrem nesprávneho identifikačného čísla ostatné údaje správne, okresný súd viedol konanie priamo s tým žalovaným, s ktorým konať mal, a jeho pasívna legitímácia v konaní nikdy spochybňovaná nebola. Nezanedbateľným faktom je to, že právny zástupca žalovaného si počas celého konania pred okresným súdom nesprávne uvedené IČO nevšimol, či už v žalobe alebo v samotnom rozsudku okresného súdu, a na danú nesprávnosť prišiel až po doručovaní rozsudku krajského súdu.</p> <p>Ústavný súd rovnako nemôže akceptovať argument sťažovateľa, že žalobkyňa o opravu nežiadala a súd konal svojvoľne. Je totiž nepochybné, že vydaním opravného uznesenia išlo len o opravu zrejmej nesprávnosti. Krajský súd pri tejto oprave nepostupoval arbitrárne, ale využil zákonom vymedzený priestor zakotvený v § 224 CSP. Opraviť tak možno ktorúkoľvek časť rozhodnutia kedykoľvek, teda aj po právoplatnosti rozsudku. Účelom zakotvenia daného ustanovenia bolo napravenie pochybení, ktorých sa dopustil súd pri písomnom vyhotovovaní rozhodnutia. Obmedzením vo vyhotovení novej opravy je skutočnosť, že súd takýmto spôsobom nemôže opraviť vecnú vadu žaloby ani taký nedostatok podania sporovej strany, ktorý spôsobuje nesprávnosť samotnej podstaty rozsudku. Keďže v danom spore nebola pochybnosť, kto je pasívne legitimovaný, nemožno daný nedostatok považovať za natoľko závažný, že by spôsobil nesprávnosť celého rozsudku.</p> <p>Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd konštatuje, že medzi sťažnostnou argumentáciou a označenými právami absentuje príčinná súvislosť. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu, ako aj v časti smerujúcej proti opravnému uzneseniu krajského súdu podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.</p> <p>K porušeniu práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru uznesením najvyššieho súdu</p> <p>Pri posudzovaní rozhodnutí najvyššieho súdu, ktorými odmietne dovolanie, je jeho úlohou zistiť, či právny názor, na základe ktorého najvyšší súd odmietol predmetné dovolanie, bol najvyšším súdom aplikovaný ústavne akceptovateľným spôsobom v súlade s namietaným porušením označených článkov ústavy a dohovoru. Z uvedeného je zjavné, že jeho úlohou preto nie je skúmanie správnosti skutkových zistení všeobecných súdov, ale zistenie, či najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom ozrejmil dôvody odmietnutia dovolania. Keďže dovolanie smerovalo proti opravnému uzneseniu, t. j. nesmerovalo voči rozhodnutiu vi veci samej, ale proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, ústavný súd nevyhodnotil postup najvyššieho súdu pri odmietnutí dovolania za arbitrárny ani svojvoľný. Najvyšší súd postupoval pri posudzovaní dovolania v zmysle príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku. Samotná skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecných súdov nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označených základných práv už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02). Z uvedeného dôvodu ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť aj v časti týkajúcej sa napadnutého uznesenia najvyššieho súdu podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.</p>
<p>použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP</p>	

a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
klúčové slová	dovolanie-prípustnosť konanie pred ústavným súdom-podmienky konania pred ústavným súdom interpretácia právnych noriem konanie pred ústavným súdom-viazanosť petitom

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.